

sepsal Tenace Mourl

rad se udržel. Bez ohledu na to, jak silný protivník ho obléhal, byly hradby Kaskabelské tvrze nezdolné - ale pro Menegura to představovalo jen malou útěchu. Měl hlad. Dalo by se říct, že měl takový hlad jako ještě nikdy. Studna v atriu pevnosti ho zásobovala dostatkem vody, s tou by klidně vydržel až do čtvrtého věku, ale žaludek Menegurovi každou minutu bolestivě připomínal, že potřebuje i nějaké jídlo.

Vůz plný zásob se mu vysmíval. Když jeho armáda, jednotky krále ze Samoty, opustily Kaskabelskou tvrz, on byl určen jako týlová stráž, která měla krýt ústup ostatních. Nechali mu tady vůz se zásobami a teoreticky měl mít dost jídla na několik měsíců. Teprve noc poté, co ostatní odešli, při kontrole zásob s hrůzou zjistil, že ve voze není vůbec nic k jídlu. Otvíral bednu za bednou, ale všechny byly plné zbrojí z netúzích kůže, získaných při výpadu do Morrowindu. Jeho nordští společníci zjevně předpokládali, že průsvitný lehký materiál je nějakým druhem sucharů. Kdyby se o tom dozvěděli Dunmeři, z jejichž karavany bylo zboží ukradeno, nejspíš by umřeli smíchy a smáli by se ještě na onom světě.

Menegur si myslel, že by to pobavilo i jeho příbuznou a kolegyni, žoldáčku Aerin. O netúzích kůží mluvila velmi zasvěceně, jelikož byla tak trochu expert na lehké typy zbrojí. Neopomněla se však zmínit, že tato kůže není stravitelná, a tak ji není možné v případě velkého hladu žvýkat jako nouzový zdroj potravy. Byla škoda, že tady nemohla být a užít si tu ironii, pomyslel si Menegur vztekle. Vrátila se do Morrowindu ještě předtím, než králova armáda odešla. Dala před svobodným živořením v ledovém Skyrimu radši přednost životu hledaného psance.

Šestnáct dní poté, co zůstal v Kaskabelské tvrzi jako týlová stráž, už sežvýkal i veškerý plevel, který rostl na nádvoří. Menegur důkladně prohledal celý hrad: našel a snědl shnilé hlízy v hromadě kompostu, namáhavě rozkousal a spolykal i zaprášenou kytici z hraběčiny ložnice. Vystopoval, ulovil a sežral téměř všech krysy a brouky žijící ve zdech hradu, až na hrstku těch nejmazanějších a nejrychlejších. V kastelánových komnatách, plných štiplavě kyselých a zcela nepoživatelných právnických spisů, našel aspoň několik drobků chleba. Menegur dokonce seškrábal i mech z kamenných zdí. Nakonec mu nezbylo než si to přiznat: zemře hladem dřív, než se jeho armáda vrátí, aby prorazila řadami nepřátel, kteří pevnost obklíčili.

Nejhorší na tom je to, prohlásil Menegur, který začal mluvit sám se sebou už druhý den, co zůstal sám na hradě, "jak blízko to zatracené jídlo je."

Poblíž zdí hradu se táhl obrovský sad zlatých jablek. Sluneční paprsky tančily po dozrávajícím ovoci a vysílaly k němu svůdné odlesky. Krutý vítr zanášel do hradu sladkou vůni a doháněl Menegura k šílenství.

Jako většina bosmerů byl i Menegur lučištník. Byl mistrem boje na dlouhou a střední vzdálenost, ale i kdyby se opovážil opustit hrad a vstoupit do nepřátelského tábora v sadu, při boji zblízka by dlouho nevydržel. Bylo mu jasné, že nakonec to jednoho dne zkusí, ale toho dne se celou dobu obával a doufal, že nikdy nepřijde. Nicméně... dnes tedy ten den nastal.

Menegur si poprvé oblékl zbroj z netúzích kůže a ucítil na své pokožce jemný, takřka sametově hebký dotek poctivě vydělané kůže. Taky ucítil sotva vnímatelné strnutí, které identifikoval jako následky toho, jak se mu do kůže zaryly zbývající nematocysty jedovatého netúzího masa, i měsíce po usmrcení zvířete stále ještě aktivní. Ten dotek jako by mu dodal energii. Aerin mu ten pocit popsala přesně, stejně jako mu pečlivě vysvětlovala, jak se bránit, kdyby na sobě nosil netúzí zbroj.

Pod příkrovem noci se Menegur vyplížil ze zadní brány hradu a zamkl ji za sebou velkým neohrabaným klíčem. Vyrázil k sadu tak tiše, jak jen dokázal, ale hlídka procházející za nedalekým stromem si ho stejně všimla. Menegur zachoval klid a udělal přesně to, co si pamatoval z Aerinina výkladu. Vyrázil až poté, co útok začal. Meč stráže hladce sklouzl po kožené zbroji a byl sražen stranou, což útočnicka vyvedlo z rovnováhy. V tom právě spočíval ten trik. Musíte být připraveni na zásah a hýbat se zároveň s úderem, umožnit membránám v kožené zbroji rozložit sílu útoku.

Vyžij moment setrvačnosti nepřítele proti němu, tak mu to říkala Aerin.

V sadu ho čekalo ještě několik střetů, ale zbroj šťastně odvedla stranou každé seknutí sekerou, každý výpad mečem. S plnou hrstí jablek proběhl Menegur uličkou stráží zpátky do hradu. Zamkl za sebou zadní bránu a pustil se do orgií, které spočívaly v požitkářském požívání jablek.

Týden co týden se bosmer vykrádal ven, aby si přinesl jídlo. Stráže začaly jeho útoky předvídat, ale snažil se chodit na výpravy nepravidelně a vždycky si pamatoval, že má při útoku počkat na úder a teprve pak provést obrat. Tímto způsobem žil a přežíval svou dlouhou, osamělou stráž v Kaskabelské tvrzi.

O čtyři měsíce později, zrovna když se chystal na další nájezd na jablka, zaslechl Menegur u přední brány hlasitý rachot. Když se z bezpečné vzdálenosti na cimbuří podíval, kdo ho to navštívil, rozpoznal mezi erby příchozích krále ze Samoty, jeho spojence hraběte Kaskabelského a jejich nepřítele krále Farrunu. Zjevně bylo vyhlášeno příměří.

Menegur otevřel brány a spojené armády zaplavily nádvoří. Mnozí rytíři z Farrunu si přáli stisknout ruku muži, kterého pojmenovali Stín sadu, a složit hold jeho obranným dovednostem. Také se dobromyslně omlouvali za svou snahu ho zabít. "Jen jsme dělali svou práci, však to znáš."

V sadu už nezůstala skoro žádná jablka, podotkl král ze Samoty.

No, začínal jsem na okraji a postupně jsem se propracoval dovnitř, vysvětloval Meregur. "A občas jsem si přinesl nějaké ovoce navíc, abych mohl vylákat z děr krysy a dopřát si i trochu masa."

Strávili jsme několik posledních měsíců sjednáváním příměří, řekl král. "Bylo to opravdu vyčerpávající. Hrabě teď od tebe převezme zpět svůj hrad, ale zůstává tady jedna malá drobnost, kterou musíme dořešit. Jsi žoldák a jako takový jsi zodpovědný za své vlastní výdaje. Kdybys byl můj poddaný, bylo by to jinak, ale staré zákony je třeba ctít."

Menegur úder očekával.

Problém je v tom, pokračoval král, "že jsi v tom sadu sklídl velkou část úrody pana hraběte. Podle střízlivých odhadů jsi toho snědl nejméně tolik, kolik činí tvůj žold, spíš o něco víc. Pochopitelně tě nechci potrestat za skvělou práci, kterou jsi odvedl při obraně hradu za tak nepříznivých okolností, ale určitě souhlasíš, že je nutné dodržovat staré zákony, že ano?"

Pochopitelně, odpověděl Menegur a přijal úder.

To rád slyším, řekl král. "Podle našich odhadů dlužíš hraběti Kaskabelskému třicet sedm císařských zlaťáků."

Které si sám sobě s radostí zaplatím i s úroky po podzimní sklizni, řekl Menegur. "Zůstává tam víc jablek, než by se zdálo."

Králové Samoty i Farrunu, o hraběti Kaskabelském nemluvě, na bosmera zírali s vytřeštěnými očima.

Dohodli jsme se, že se budeme pevně držet starých zákonů, a zatímco jste dojednávali své příměří, já jsem tady měl spoustu času. Strávil jsem ho čtením spousty knih. V roce 246 třetího věku, během vlády Uriela IV., se císařská rada pokusila vyřešit některé sporné otázky vlastnických práv ve Skyrimu, které byly v té chaotické době více než běžné. Vyhlásila, že kterýkoli muž bez lenního pána, který bude okupovat nějaký hrad po dobu delší než tři měsíce, obdrží práva a tituly, jež k danému území patří. Je to pochopitelně dobrý zákon, určený k tomu, aby území nevládli cizí nebo neustále nepřítomní pánové, usmál se Menegur a zaplavil ho známý pocit z úderu, který sklouzává po jeho zbroji. "Podle starého zákona jsem hrabětem Kaskabelským nyní já."

Synovi tohoto týlového strážce dosud náleží titul hraběte Kaskabelského. A pěstuje nejlepší a nejchutnější jablka v celé říši.